

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۴/۲۰

آصف بهاند

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۷۳مه برخه

ته به می یوځای بلځای گوري
زما به ستا دېوال ته ساختلي وینه

له نظر کېږي، رنځورېږي
په ټيکري پټکړه د لنډی زنی خالونه

په وطن خړه بېکاري ده
وروکي گرم نهدي چې د مور غېږه پرېږدینه

مخي ته مهراڅه شرمېږم
پټه خبرېږم چې می تا ته درکوینه

د لنډیو د دې برخې لهپاره دا لاندي لنډی راټولي شوي دي:

د هلک دوي میاشتي یاري وي
که لږڅه ډېره شي، دوي نیمی میاشتي شینه

د سهارلمونځ په تیمم که
چې بېگاني خوندونه خوله کې پاتي شینه

د پیوسی اخري حد دی
د زړه ټوټي له مجبوري دي هېږومه

د غره له سره می سبي کړه
جلی لگیا ده کشمالي اوبه کوینه

د زړه په زور می خنداوکړه
یار می غلط که، ترینه پټ می کرل غمونه

د دنداسی خوله دي رانهکړه
دا بازاری سرخي دي زه نهخوبنومه

د پاڼو شمیره: له 1 تر 6

د غاښو خاپ دې نه ورکېږي
په غم بنادي کې مخ له خلکو پتومه

د پلار په کور کې بادشاهي وه
تا کره راغلم اوس مېچني تاوومه

د وفا نښې درکې نه شته
ما درته کته پورته ډېر کتلي دینه

د ستړي ژوند، ستړي کيسې دي
جانانه مه مې غږوه، ژړا راځينه

د بزرگي کيسې دي مه کره
سړي تودې تبي مې ستا د لاسه دینه

دومره په ضد راسره مه ځه
زه خو دې کلي ته ميلمه راغلي يم

ډاکتره وروره، لاس مې گوره
ونه مې زېره شوه، په څه ناروغه يم

زړه مې په داسې چا مین دی
نه يې ديدن شته، نه مې زړه صبرکوينه

زما خو ته په کار يې ياره
ډېرې پيسې د سودخورانو خوښي دینه

زما په مخ کې بل ته خاندي
زما د صبر امتحان اخلي مينه

زړه به مې څه خوشحالي وکي
د کتو نه دی چې پرې وشماری ټپونه

زما د زړه کابل دې وران که
تسلی ځهله راکوي چې ستر به شمه

زما په زړه کې دې داغ جوړ که
پر گلابي شونډو دې خدای جوړ که داغونه

ژوندون د خپل اختيار جنت وي
ما نه گيلي مه کره، د بل په واک کې يم

په زړه يې يو، نصيب د بل شي
د پښتنو دغه رواج دې ايرې شينه

په نيمه شپه راته رايايد شوي
هغه راغلي خوب مې بيا وتښتېدنه

په مازديگر كې ديدن راوړه
د مازديگرديدن خو عمر زياتوينه

په ونه دنگ، په زړه بيماره
چې راپسې وي، غږ دې ولي نهكاونه

په ژړا نهكېږي جانانه
همت پيدا كه چې ماره په ديدن شونه

په ستن وهلي خال به رنگ كړم
زما له خپل لالي نه وختل لاسونه

پرصداقت دې خاورې واوړه
زرگي مي راوړه، په يارې پېنېمانهيمه

په سړي يو نفر مين وي
په يار مين دي تر اټك پورې قومونه

پلار مي په ژوند وهلي نهوم
سپېره نصيب مي دلته هره ورځ وهينه

په وطن خړه پېكاري ده
وروکي گرم نهدي چې د مور غېږه پرېږدینه

پر ما شكمن لالي ته وايه
كه بل مي يار وي، په ايمان دې خواره شمه

پرلالي سختي ورځې راغلي
خپل او پردي ورځني لارې بدلويينه

ليونې څنگ ته مي درپرېږده
خاني نه غواړم، نوکري به دې کومه

لالی زما له لاسه ووت
اوس مي په نورو سترگو مينه نه راځينه

لکه چې خدای دې سوال قبول که
چې رنگه بنگه دې په غېږ کې پرېوتمه

له نظر کېږي، رنځورېږي
په ټيکري پټکړه د لنډې زني خالونه

لږه رابښکته شه خوله راکه
که زه دربرشومه، راماته به دې کرمه

لاليه گرم راباندې نه يي
له ليونيو سره څوک رشتي پالينه

لالی د بدو سړی نه دی
د بل په خوله چارې کوي، زور راکوینه
له رنگه توره، غنم رنگه
توره لونگه، لیونی درپسې شومه
له خولي توبې، توبې اوباسم
پر تا مین زړه می توبې نه قبلوینه
ما ته له لري په خندا شه
چې خطري می د زرگی اوارې شینه
مچان پر مرچو نه ټولېږي
پر خوږه گوره بی همیشه بنهار وینه
ما ته دې زور لالی رایاد کړ
په ویر دې واوړه زنگېدلي قدمونه
مینه دې نه ده، شنه مالته ده
په زړه کمزوري وړوکی هروخت توخوینه
ما چې ترخوږ گوتې نه نیسي
بیا به دې زه هم لټومه پرهرونه
مسافري دې په نصیب شوه
په مسافرو میلمانه وي تل غمونه
ما د نیستیوزور لیدلی
ما اورېدلي د همخولو پیغورونه
ما لیونی کارونه پرېښول
خو تا پر غونډه زنه بیا کېښول خالونه
مخې ته مراهه شرمېږم
پټه خبرېږم چې می تا ته درکوینه
مورې کوچیانو ته می ورکړه
د اوبښ شوي به راکوي، غټه به شمه
ته په کوڅه کې سپو چپه کړې
زه د بلې پرسر خندا نسکوره کړمه
ته به می یوځای بلځای گوري
زما به ستا دېوال ته ساختلي وینه
باران دې لس ورځې ورپېږي
زه د لالی په غېږ کې پټه ناسته یمه

د پاڼو شمیره: له 4 تر 6

خلک په شور باندي وپيښيږي
ما د جانان خاموشي خوب ته نه پرېږدینه

خلک حيران کړه، غيږه را کړه
جانانه ستا لاسونه چانيولي دینه

خدای به مو بيا سره يوځای کړي
سپينه توتيه سترگو ته مه نيسه مينه

خدای خودې تا پرچا مين کړي
چې تن دې روغ وي، زړه دې پټ کوي دردونه

خلک دې ولي په ژړا کړل
له دېواله څرگندوي سپين مړوندونه

خبر مي ژر اخله جانانه
د غم او په مي تر مړۍ راغلي دینه

چې پيني لاسونه دې کړپيږي
ورکيه ډارپيږي، که ساره دې رپوینه

چې عاشقي يې کړي نه وي
هغه سړی به ايمان څنگه تېروینه

چې مينه کړي، تومت به اخلي
د خلکو خولي به توري خاوري پتوینه

چېرته عاشق سړی ولاړ دی
ساره، ساره اسويلي کړي، باد يې راوړينه

چنار، چنار ورکي يې مړه کړل
توپکه مات سي، هره خونه دې کړه ورانه

جانانه تورسيرلی حلال کړه
زموره کډه ستاسو کلي ته درځينه

سبا وطن ته روانېږم
د خپل وطن ياران مي ډېر زړه ته راځينه

سترگي دې توري په رنجو که
د مسافر اشنا دې غږ دی، رابه شينه

شوندي مي درې ځايه وتلي
د زړه زخمو نه مي اوس مخ بدرنگوینه

عمر د باد غوندي تېريږي
که لالی سل کاله بندي وي، رابه شينه

غېږه دې خلاصه که چې درشم
د پېغلو قدر د خپل یار په غېږ کې وینه
غریبي دومره بده نه ده
بد یې پیغور دی، سړی سخت خپه کوینه
که نن راځي، دیدن به وکړي
سبا به سړی سترگې ولاړوي، نه به یمه
کله زموږ کوڅې ته راشه
هسکه غړی به پر دېوال دربنکاره شمه
وعده دې وکړه، بیا رانغلي
بېگا مې ټوله شپه نوکان خورلي دینه
ولي مې سترگو کې تاوېږي
ولي مې زړه درپسي دومره درد کوینه
هغه ده سړی لمبې ترې خپږي
د چا په نوي مینه اور ولگېدنه
هلک مچې چیچلی، ژاري
جنی بنامار خورلي، شنه له خدا شینه
نه زه درخم، نه ته راتلای شي
جانانه چا نه به دې وکړم تپوسونه
ارمان به وکړي، وخت به تېر وي
خلک به ډېر وي، څوک به غږ نه درکوینه

نور بیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>